

Čtyři cizinci.
Tichá knihovna.
Perfektní místo
na vraždu.

ŽENA

V

KNIHOVNĚ

SULARI GENTILL

MNOHONÁSOBNĚ OCENĚNÁ AUTORKA

SULARI GENTILL

ŽENA
V KNIHOVNĚ

Pro Barbaru

THE WOMAN IN THE LIBRARY

Copyright © 2022 by Sulari Gentill

Všechna práva vyhrazena.

V českém jazyce vychází po dohodě

se Sandra Dijkstra Literary Agency

Návrh obálky © Mika Tabata, a to na základě návrhu

kresby „Frightened Woman“ od Getty Images / CSA Images

Fotografie autorky © Edmund Blenkins

České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Markéta Musilová, 2024

ISBN 978-80-7611-196-7

„Otevírej mě opatrně...“

Emily Dickinsonová: *Intimní dopisy*

Drahá Hannah,

co teď píšeš?

Předpokládám, že jsi začala pracovat na něčem novém. A pokud ne, ber tenhle dopis jako takové poštouchnutí od fanouška. Máš ctitele, má drahá přítelkyně, který se nemůže dočkat další knihy od Hannah Tigoneové. Abych volně citoval Spider-Mana: S velkým publikem přichází i velká odpovědnost.

Ale zcela vážně, včera jsem v knihkupectví na rohu viděl *Nepřijatelnou zemi*. To knihkupectví se jmenuje „Havran“. Je to takový hipsterský podnik, kde si můžeš ke knize dát řídké latté se sójovým mlékem a kurkumou, k tomu mladou zelenou pšenici a tyčinku ze zrní. Každopádně ji prodávají s americkou obálkou, kdyby tě to zajímalo. A taky mají její fotku připíchnutou na polici s novými knihami. Koupil jsem si další výtisk, jen abych se vytáhl před prodavačkou, že se znám s autorkou. Myslím, že to na ni udělalo dojem. Když se mě ptala, jestli budu chtít tašku, rozhodně jsem v tom slyšel obdiv.

Opravdu lituju, že jsem loni na podzim nemohl přijet do New Yorku, když jsi tam byla na turné. Mohli jsme se konečně potkat, po všech těch letech, co jsme kolegové a píšeme si. Možná to napravím během příštích měsíců, pokud tedy nepřijedeš ty sem. Kdyby se tvá příští kniha odehrávala tady, dal by se s tím spojit takový menší studijní výlet sem do Států. Každopádně je fajn založit přátelství na společné lásce ke slovům a stavět ho na výměně týchž.

Co se týče mé vlastní knihy: pátek jsem strávil v knihovně, napsal jsem tisíc slov a tisíc pět set jich vymazal. Tak či onak je Bostonská veřejná knihovna hezké místo, kde se dá čekat na polibek od múzy. Trochu se tedy bojím,

že v mém případě dělá cavyky. Dost jsem doufal, že na takovém místě načerpám nějakou inspiraci. Je to vážně impozantní budova – hlavně strop ve studovně stojí za to. Jen se obávám, že jsem většinu času trávil spíš jeho prohlížením. Napadlo mě, kolik zoufalých autorů tam přede mnou počítalo ozdobné římsy. Je klidně možné, že na stejné štuky už bezcílně hleděli Emerson nebo Alcottová, případně na jejich ekvivalent, který se nacházel v původní budově Bostonské veřejné knihovny v Boylston Street. Vlastně je to docela fajn myslet si, že tomu tak mohlo být.

Každopádně se těším, až se dozvím, na čem teď děláš. Jako vždycky ti rád posloužím jako poradní sbor, pokud bude třeba – můžu číst rozepsané kapitoly, abys měla aktuální zpětnou vazbu. Aspoň se něčím zaměstnám, dokud budu mít tuhle tvůrčí krizi, a dost možná že mě tvá výkonnost nějak „nakopne“. A pak třeba budu mít na oplátku něco i já pro tebe, ty si to přečteš a okomentuješ.

S pozdravy a tak dále
Leo

KAPITOLA 1

Psát v Bostonské veřejné knihovně byla chyba. Je opravdu nádherná. Prohlížením stropu v čítárně se dají trávit dlouhé hodiny. Není moc knih, které napsali autoři s očima upřenýma vzhůru. Strop knihovny je vašim soudcem, má nad vámi vrch, a to všemi možnými způsoby. Zesměšňuje vás svou architektonickou dokonalostí, jíž se nemůžete vyrovnat tím, že budete prostě řadit jedno slovo za druhým a čekat, až z toho něco vznikne. Chce po vás, abyste začali vzosnými oblouky, abyste vybudovali velkolepou kostru, do které pak budete vpisovat umělecké ozdůbky – očekává od vás dílo s vizí, symetrické a souměrné. Já však bohužel takto psát neumím.

Jsem zedník, který staví bez plánů, řadí slova do vět a věty do odstavců. Klidně dovolím svým zdím, aby se kroutily a otáčely, jak se jim zlíbí. Nemám nic jako kostru – jsou to jen jednotlivé cihly, které jsou navzájem provázané a společně vytvářejí příběh. Vlastně netuším, co konkrétně stavím, ani jestli to vůbec bude stát.

Možná bych měla psát v autobuse. To by se k mému způsobu psaní hodilo podstatně lépe. Ne že bych vůbec neznala směr... určité směřování tam je, ale to, kdo naskočí a vystoupí, se odvíjí podle zvyklostí,

načasování a taky v tom hraje roli nahodilost. Navíc je vždy možnost, že se na poslední chvíli trasa změnila kvůli počasí nebo nehodě, průvodu nebo maratonu. Nejde mluvit o žádné symetrii ani plánu, je to prostě jen takový chaos, neuspořádaný mumraj lidského žití.

Jenže zdejší stropy mají nádhernou majestátní perspektivu, kterou v autobusech nenajdete. Už shlížely na všelijaké spisovatele. Vidí tu teď někoho takového? Nebo vidí prostě jen ženu v knihovně, která sedí nad prázdnou stránkou?

Možná bych se měla přestat dívat do stropu a konečně něco napsat.

Přinutím se odvrátit zrak od jeho výšin. Lampičky se zelenými stínítky vrhají tlumené kužele světla, které vymezují ohraničené teritorium jednotlivých stolků ve veřejné části. Klidně se tu rozlož, ale drž se v dosahu světla své lampičky. Sedím na samém konci jedné z řad, čítajících vždy dvanáct stolků, rozmístěných pravidelně po celé studovně. Sedím dost blízko středu místnosti, takže vidím všude kolem sebe zelené lampičky a skloněné hlavy nad knihami. Žena vedle mě si svlékla sako a odhalila tetování, která má po celých pažích. Já sama jsem se nikdy tetovat nenechala, ale fascinuje mě to. Má do kůže vepsaný příběh svého života... Jako taková chodící kniha. Obrazce a portréty a slova. Citáty o lásce a síle. Přemýšlím o tom, kolik z toho je vymyšlené. Jaký příběh bych vyprávěla já, kdybych ho měla nosit na svém těle? Ta žena si čte Freuda. Napadne mě, že studentka psychologie by byla vynikající hrdinkou thrilleru. Studentka, ne profesionálka. Profesionálové nejsou tak důvěryhodní, drží si kvůli svému postavení mnohem větší odstup od čtenáře. Napíšu na čistý list notesu „studentka psychologie“ a kolem nakreslím rámeček. Právě jsem nastoupila do autobusu. Bůh ví, kam má namířeno – chytila jsem se prvního, co se namanulo.

Pod rámeček načrtnu několik poznámek o tetování. Snažím se, aby si nevšimla, že si ta její tetování čtu.

Naproti mně sedí mladík v mikině harvardských práv. Má ideální postavu – široká ramena, výraznou čelist i bradu s rýhou uprostřed – jako by to byl hrdina z nějakého starého animáku. Už minimálně deset

minut civí do téže stránky v nějakém tlustém svazku, který má rozložený před sebou. Možná že se ji chce naučit nazpaměť... nebo, taky možnost, se jen snaží nedívat na mladou ženu po mé levici. Napadne mě, jaký je mezi nimi vztah: někdejší milenci, kteří se teď k sobě neznají? Nebo je to zhrzený nápadník a ona ho přehlíží? Nebo to taky může být přesně naopak – a ona ho pronásleduje. A pozoruje ho schovaná za Freudem. Třeba ho z něčeho podezřívá? On tedy rozhodně působí dost zničeně. Že by výčitky? Sklouzne očima k hodinkám – rolexky, nebo možná jejich padělek.

Hned vedle Hrdinské brady sedí další muž, pořád ještě mladý, ale už to není žádný kluk. Na sobě má sportovní bundu, tričko s límečkem a mikinu. Jeho si prohlížím ještě nenápadněji než ostatní, protože je mimořádně atraktivní. Má tmavé oči a vlasy a výrazné obočí. Kdyby si všiml, že se na něj dívám, mohl by poznat, že to je právě kvůli tomu. Jenže tak to není... přinejmenším z valné míry. Jde mi v první řadě o to, čím by mohl přispět do příběhu.

Pracuje na notebooku, tu a tam se zarazí a zadívá se do obrazovky. Vzápětí se dá znovu do práce a rychle něco sepisuje. Kristepane, co když je to spisovatel?

Ve studovně sedí samozřejmě i další lidé, ale z těch zbyly jen stíny. Nejsou konkrétní, protože já se snažím na stránce zhmotnit tyhle tři. Chvilí píšu... hlavně to jsou takové hypotetické scénáře. O tom, co mají slečna Freud, pan Hrdinská brada a Hezoun společného. Možná že je Hezoun filmová hvězda, Hrdinská brada jeho fanoušek a slečna Freud jeho oddaná bodyguardka. Musím se usmát, protože ty scénáře jsou čím dál nepravděpodobnější. Když to udělám, vzhlednu a můj pohled se střetne s Hezounovým. Poleká se, je mu to trapné. I já se tak zatvářím, protože přesně tak se i cítím. Otevřu ústa, abych mu to vysvětlila, chci ho ujistit, že jsem spisovatelka, ne nějaká otravná čumilka, ale jsem samozřejmě ve studovně a nikdo se nemůže nijak hájit, když si tu ostatní čtou. Potřebovala bych mu dát nějak vědět, že se o něj zajímám jen jako o fyzický katalyzátor pro postavu, kterou vytvářím, ale na posunky je to moc složité. Dál se tváří nechápavě.

Slečna Freud se tiše zasměje. To už vzhledne i Hrdinská brada a všichni čtyři na sebe mlčky koukáme, ale nikdo z nás není schopen toho druhého jakkoliv pokárat, omluvit se nebo to nějak vysvětlit, protože si nechceme vysloužit hněv knihovní policie.

Právě v té chvíli se ozve výkřik. Drásavý a vyděšený. Když ustane, zavládne na okamžik ticho, jenže pak všem dojde, že odted' provozní pravidla studovny přestala platit.

„Sakra! Co to bylo?“ zamumlá Hrdinská brada.

„Odkud to přišlo?“ postaví se slečna Freud a rozhledne se kolem sebe.

Lidé si začnou balit věci a mají se k odchodu. Dva členové ostrahy vejdou dovnitř a požádají všechny, aby zůstali v klidu a na svých místech, dokud se nezjistí, oč běží. Nějaký blbeček z práv začne mlít něco o nezákonném zadržení a neoprávněném omezování, ale jinak si lidé z větší míry zase sednou a čekají.

„Nejspíš to byl jen pavouk,“ prohlásí Hrdinská brada. „Můj spolubydlící taky takhle ječí pokaždé, když vidí pavouka.“

„Tohle byla žena,“ namítne slečna Freud.

„Nebo chlápek, co se bojí pavouků...“ Hrdinská brada se rozhledne kolem sebe, jako by čekal, že se odněkud vynoří jeho přítel s arachnofobií.

„Omlouvám se, jestli jsem na vás nějak zíral,“ obrátí se na mě zkusmo Hezoun. Umím dost dobře rozeznat americké přízvuky na to, abych poznala, že není z Bostonu. „Moje redaktorka po mně chce, abych do knihy dostal víc fyzických popisů.“ Zašklebí se. „Prý že ženy v mém rukopisu mají na sobě všechny totéž, tak mě napadlo... Sakra, to zní ujetě. Omlouvám se. Pokoušel jsem se nějak popsat vaše sako.“

S úlevou se usměju. Vzal to na sebe. Trocha velkorysosti proto neškodí. „Je z tvídu, vzor rybí kost, původně se jedná o pánské sportovní sako, zakoupené ve výběrovém second handu a přešité tak, aby v něm jeho majitelka nevypadala směšně.“ Naše pohledy se střetnou. „Doufám, že jste tam nenapsal, že vypadám směšně.“

Na okamžik ho to vyvede z míry. „Ne, ujišťuji vás...“ V té chvíli si uvědomí, že si dělám legraci, a rozesměje se. Je to příjemný smích. Hluboký, ale ne hlasitý. „Kain McLeod.“

Až po chvíli mi dojde, že se mi představil. I já bych měla.

„Winifred Kincaidová... ale lidé mi říkají Freddie.“

„Ona je taky spisovatelka.“ Slečna Freud se nade mě nakloní a zadívá se mi do notesu. „Dělá si o nás všech poznámky.“

Sakryš!

Culí se. „Slečna Freud se mi líbí... Zní to trošku jako nějaká intelektuální superhrdinka. Pořád lepší než slečna Potetovaná nebo slečna Piercing v nose.“

Zaklapnu notes.

„To je úžasné!“ Hrdinská brada se ke mně natočí tváří. „Doufám, že jste popsala i moje dobré stránky...“ A pak se zářivým úsměvem dodá: „Jo, a mám dolíčky.“

Hezouna, jinak též známého pod jménem Kain McLeod, to pobavilo. „To je ale náhoda. Vy dva byste si měli dávat větší pozor, vedle koho si sedáte.“

„Já jsem Marigold Anastasová,“ oznámí nám slečna Freud. „Kdybyste to potřebovali vědět. Psáno A-N-A-S-T-A-S-O-V-Á.“

Hrdinská brada, aby nezůstal pozadu, nám prozradí, že se jmenuje Whit Metters, a upozorní nás, že jestli Kain McLeod nebo já zapomeneme na jeho dolíčky, zažaluje nás.

Všichni se rozesmějeme. Ostraha v té chvíli vyhlásí, že kdo chce, může odejít.

„Zjistili jste, kdo křičel?“ zeptá se Kain.

Strážný pokrčí rameny. „Nejspíš nějaký blbec, co si myslí, že to je vtipnej.“

Whit samolibě přikývne a utrousí: „Pavouk.“

Kain povytáhne obočí. „Byl to hodně věrohodný křik,“ zašeptá.

Má pravdu. V tom křiku byl patrný smrtelný děs. Ale třeba je to jen literární představivost. Třeba jen někdo potřeboval nějak ze sebe dostat stres. „Dala bych si kafe.“

„Kavárna u studovny map je asi nejbliž,“ navrhne Kain. „Dělají tam slušné kafe.“

„Sháníte ještě další materiál?“ zeptá se Marigold. Potetované paže, které upoutaly moji pozornost, už má schované do rukávů kabátu, proto si až teď všimnu, že má krásné oči, smaragdově zelené a jiskrné, olemované kouřovou linkou a řasenkou.

„Jen kávu,“ odpovím ze sebe i Kaina, protože nevím, koho z nás se ptala.

„Můžu se přidat?“

Dětská bezelstnost její otázky je odzbrojující. „Samozřejmě.“

„A já taky?“ To se ozval Whit. „Nechci tu zůstat sám. Někde tu je pavouk.“

A tak se vydáme do kavárny u studovny map, kde se nejenže zrodí jedno přátelství, ale kde si také vypiju kávu s vrahem.

* * *

Drahá Hannah,

bravo! Opravdu chytrý a poutavý začátek! Moje připomínky jsi povýšila na umění. Z té poslední věty mrazí. Vážně skvělé navnadění. Mám jen trochu strach, že po tobě bude redaktor chtít, abys z toho udělala úvodní větu, již bys zaujala i ty čtenáře, co vždycky prolustují jenom několik prvních stránek. Ale nedej se. Takhle je to perfektní.

Ta věta je totiž nejen odvážná, ale také geniální. Měj na paměti, že jsi pro své čtenáře vlastně připravila takovou bojovku – tím, že jsi jim řekla, že někdo z těch lidí (tedy Marigold, Whit nebo Kain) je vrah. Odteď je budou bedlivě sledovat, zabývat se každíčkou, byť sebemenší nuancí. Jen bude o něco těžší odvést jejich pozornost od indicií v rukopise a nechat je tápat. I tak je to skvostné – hlavně proto, že jsou všichni tři sympatičtí. Jak už jsem řekl – odvážné!

Vzhledem k tomu, že se děj odehrává v Bostonu, smím doufat, že se sem někdy vydáš na studijní cestu? Bylo by skvělé moci kvůli umění trpět tvář

v tvář někde v baru nad martini jako opravdící spisovatelé. V mezidobí ti budu moc rád nápomocen, pokud jde o lokace a tak podobně. Ber mě jako takového průzkumníka, jako své oči a uši tady ve Státech.

Jen pár poznámek – Američani neříkají mikina (u popisu Hezouna). Měla bys tam radši použít svetr nebo pulovr. Ve Státech také ženy nebývají tolik tetované jako ženy v Austrálii. Nikdy jsem tu nepotkal ženu, která by měla potetované celé paže. Což samozřejmě neznamená, že by je Marigold nemohla mít potetované – dost možná právě proto Winifred tak zaujaly.

Když jsem od tebe dostal mail a přečetl si kapitolu, vrátil jsem se do studovny. Je mi líto, ale neexistuje žádné konkrétní nařízení, které by zakazovalo mluvení. Je to spíš obecná slušnost. To se dá jednoduše napravit. Postačí nesouhlasný prst na rtech od někoho u sousedních stolků, tak nepřijdeš o to tíživé ticho. U studovny map jsem si jednou dal oběd, takže pokud bys potřebovala vědět něco konkrétního, stačí říct. Jako Australance by ti tamější káva připadala už z principu strašná, ale vzhledem k tomu, že je Winifred Američanka, může ji považovat za ucházející.

Hledáš místo, kde by mohla Freddie bydlet? Pokud nehrají peníze roli, mohla by žít v Back Bay, což je čtvrť v těsném sousedství knihovny. Celá řada bytů se nachází v přestavěných viktoriánských cihlových domech, to by ale musela byt podědit, aby na něj měla. Jedná se o protloukající se, byť nadějnou autorku, nebo o spisovatelku s mezinárodním renomé? V prvním případě by pak nejspíš žila někde kolem Brightonu nebo Alstonu. Dej mi vědět, jestli tam mám pro tebe najít nějaké vhodné domy.

Včera jsem dostal desáté zamítavé vyjádření ke svému veleřídilu. Mám pocit, že bych to měl nějak oslavit. Možná si koupím dort. V tomhle stálo, že sice píšu krásně, ale že mají pocit, že jsem si nezvolil správný žánr... což je nejspíš způsob, jak oklikou naznačit, že by měl být můj hrdina upír a celé by to mělo končit invazí mimozemšťanů... ale jinou, než kterou je posledý náš prezident!

Vím, že ta opakovaná odmítnutí jsou něco, čím si projde každý, ale Hannah, upřímně, opravdu to bolí. Vážně nevím, jestli jsem na tenhle byznys dost silný. Musí být krásné, když už jsi ve fázi, kdy máš splacené závazky a kdy víš,

že ať napíšeš cokoliv, bude se tím někdo skutečně zaobírat. Tahle fáze je každopádně fakt ponižující.

Tvůj tentokrát poněkud skleslý
Leo

KAPITOLA 2

Pořád mě ještě nepřesel úžas, který pociťuju pokaždé, když vstoupím do vestibulu domu na Carrington Square se šachovnicovou podlahou. Je to jedna z viktoriánských staveb z hnědých cihel, jimiž je čtvrt' Back Bay proslulá – s majestátním průčelím, uvnitř dokonale zrekonstruovaná. Moje 2+1 má okna směrem do vnitrobloku s udržovanými zahradami a tepanými fontánami. Byt je nádherně zařízený a vymalovaný – jedná se o adresu, která obvykle zdaleka přesahuje možnosti obyčejného spisovatele. V obývacím pokoji jsou ve vestavných knihovnách po obou stranách mramorového krbu vystaveny práce každého z předchozích výherců Sinclairova stipendia, kteří tu bydleli přede mnou. Ta výstavka je na jednu stranu inspirující, na druhou mi nahání hrůzu. Jde o úžasné knihy nejrozumnějších žánrů, které vznikly v roce, kdy daný autor přebýval v tomto bytě. Za nějakých padesát let, co toto stipendium běží, byt určitě několikrát přemalovali a obměnili nábytek, ale knihovny zůstaly tak, jak byly – nedotčené, posvátné. Jsou srdcem a podstatou celého tohoto místa – někdy se mi zdá, že slyším jejich tlukot.

Nejspíš to byly právě ty knihovny, které na samém počátku ochromily moje pero. Měla jsem za to, že tu slova budou přicházet sama od

sebe. Mít čas a místo na psaní – sen, který se zhmotnil udělením stipendia. Přesto jsem si připadala bezcenná, titěrná. Dusila jsem se a během prvního měsíce jsem toho víc smazala než napsala. Ne tak dnes.

Dnes jsem se vrátila z knihovny nadšená. Ve studovně map jsme zůstali několik hodin. Kain, Whit, Marigold a já. Bylo to až bizarní – čtyři lidé, kteří se do té doby vůbec neznali, ale cítili se zcela opačně, jako bychom byli přátelé v nějakém dávno zapomenutém životě. Mluvíli jsme o všem možném, většinu z toho jsme se smáli, bez zábran si ze sebe dělali legraci. Cítila jsem se jako doma, mohla jsem volně dýchat – poprvé od chvíle, kdy jsem nastoupila na let ze Sydney.

Kain je vydávaný autor – jeho prvotinu recenzovali v *New York Times*. On sám mi nic neřekl; vygooglovala jsem si ho cestou domů. *Washington Post* ho nazval jedním z nejslibnějších mladých amerických prozaiků a jeho prvotina se stala do určité míry literární senzací. Marigold je opravdu studentkou psychologie na Harvardu a Whit propadá na právech. To, že propadá, ho, jak se zdá, ani v nejmenším netrápí. Evidentně je to jediný způsob, jak se vyhnout práci v rodinné firmě.

Proto v první chvíli vůbec nevnímám, když mi na schodech vstoupí do cesty Leo Johnson.

„Freddie! Zdravím!“

Leo je také spisovatel a stejně jako já bydlí na Carrington Square. Původem je z Alabamy, ale myslím, že jeden čas chodil na Harvard. Také má stipendium, jakousi americkou obdobu Sinclaire, a bydlí v bytě jen několik dveří od těch mých. „Jak bylo v knihovně?“ zeptá se mě. Mluví s lehkým jižanským přízvukem, který člověka nutí zvolnit a na chvíli si poklábosit. „Udělalas toho hodně?“

„Jak jsi věděl, že jsem v knihovně?“

„Protože jsem tě viděl ve studovně map.“ Posune si brýle výš ke kořenu nosu. „Zaskočil jsem do Bostonské veřejné, abych si vyzvedl knihu, kterou jsem si tam zarezervoval. A potřeboval jsem si dát kafe. A tam jsem tě zahlédl. Mával jsem na tebe, ale nevidělas mě.“

„Samozřejmě, jinak bych tě pozvala, aby ses k nám přidal.“ Leo je člověk, který se nejvíc blíží označení kolega. Povím mu o tom výkřiku.

Zasměje se. „Asi nějaký cvok, nebo třeba klubový iniciační rituál. Spoustu klubů na Harvardu už je teď smíšených.“

Povyáhnu obočí, protože mi není jasné, jak to s tím souvisí.

„Vypadá to jako žertík, který se zrodil v mozečku nějakého pubertáka mužského pohlaví,“ vysvětlí, „ale samozřejmě by k tomu potřeboval mít po ruce nějakou ženu.“

Usměju se. „Ty si nemyslíš, že by něco takového dokázala naplánovat žena?“

„Myslím si, že ženě by to nepřišlo vtipné... Muž by se ale tetelil blahem, jaký má smysl pro humor.“

„Měj na paměti, žeš to řekl ty, ne já.“ Zadívám se vzhůru po schodech. „Nezajdeš na kafe?“

Leo zavrtí hlavou. „Nikoliv, má drahá. Vidím ti na očích, jak sprádáš příběh. Nechám tě tvořit. V příštích dnech si ukážeme, co jsme napsali.“

Docela se mi ulevilo. Opravdu chci psát. A díky tomu mám Lea ještě o něco raději, protože to chápe.

Hned, jak se vrátím do bytu, odkopnu boty, sednu si na gauč a otevřu notebook. Dám se do psaní. Dál používám přezdívky Hezoun, slečna Freud a Hrdinská brada. Zhmotňuji se na mých stránkách jako odraz skutečného života, tvar a výslednou podobu jim propůjčují slova. Časem dostanou skutečná jména, pro tuhle chvíli nechci rodičí se nápady brzdit tím, že budu vymýšlet, jak jim říkat.

Zaměřím se na ten křik. I on má v příběhu své místo. Všichni čtyři jsme se jím zaobírali docela dlouho. Jak může zůstat něco takového bez vysvětlení? Někdo vykřikl, někdo k tomu musel mít nějaký důvod. Whit zase vyrukoval s těmi pavouky. Evidentně má nějakou fobii.

Všichni jsme se domluvili, že se zítra znovu potkáme v knihovně. Přesněji řečeno, domluvili jsme se s Kainem, že založíme něco jako klub literátů. Marigold s Whitem prohlásili, že v něm musejí být taky, bez ohledu na jeho náplň.

„Můžeme být poradní sbor,“ navrhla Marigold.

„A inspirace,“ dodal Whit. A bylo rozhodnuto.

Je vážně vzrušující, když máte plány, máte se s kým potkat.

Zapnu televizi. V první chvíli ji беру jako zvukovou kulisu. Pracuju, takže vnímám jen zvuk. Je to takové hučení, které mě spojuje se skutečným světem, zatímco já vytvářím svůj vlastní svět – taková neviditelná kotva. Pak ale zaslechnu slova „Bostonská veřejná knihovna“.

Zvednu oči. Reportér mluví na kameru. „... zaměstnanci úklidu našli v Bostonské veřejné knihovně tělo mladé ženy.“

Zaklapnu notebook a přidám na hlasitosti. Nakloním se k obrazovce. Tělo! Proboha! Ten výkřik! Reportér už pak nic užitečného neřekne. Přepnu na další kanál, ale zpráva je víceméně stejná. Tělo nebylo identifikováno, s výjimkou toho, že se jedná o mladou ženu.

Zazvoní mi telefon. Je to Marigold. „Zprávy! Vidělas zprávy?“

„Ano.“

„Ten výkřik!“ Marigold zní spíš nadšeně než vyděšeně. „To musela být ona!“

„Jen je divné, že ji nenašli už předtím.“

„Možná že ten, kdo ji zabil, tělo schoval.“

Usměju se. „O vraždě ale nic neříkali, Marigold. Mohla vykřiknout třeba při pádu ze schodů.“

„Kdyby spadla ze schodů, tak by ji někdo okamžitě našel.“

To byla pravda. „Myslíš, že bude knihovna zítra zavřená?“

„Nejspíš místnost, kde ji našli, ale celá knihovna určitě ne.“ Marigold přejde do šepotu. „Muselo se to stát někde poblíž Bates Hall.“

„To mě taky napadlo.“

„Dost možná jsme cestou ven prošli kolem vraha.“

Rozesměju se, i když to je klidně možné. „Kdyby se jednalo o knihu, tak bychom do něj rovnou vrazili.“

„Platí to setkání zítra?“

Neváhám. Uklízečka placená ze Sinclairova stipendia chodí v úterý a nechci překážet, ani se cítit jako lenoch nebo špindíra, což se děje pokaždé, když po vás jako po dospělém uklízí někdo jiný. „Budu tam. Když už nic jiného, zjistíme, na jak dlouho bude knihovna zavřená.“

Když dotelefonuju, vrátím se v myšlenkách k tomu výkřiku, ke skutečnosti, že jsem ho slyšela. Slyšela jsem někoho umírat, a ať už šlo o cokoliv, dotýčná byla hrůzou bez sebe. Má to svou váhu a já ji cítím až v žaludku.

Ve zprávách již o události mluví jako o vraždě. Netuším, zda už mají víc informací, nebo to je čistě důsledek senzacechtivosti.

Zapnu televizi a vrátím do práce. Cítím se trochu provinile, že nic z toho, co vůči té nebohé ženě cítím, nemá vliv na to, co píšu, ani na tempo psaní. Slova se řinou rychle, splétají se do vět, které jsou pádné a rytmické, překvapují mě svou čistotou. Vlastně je docela nepatřičné, že se mi píše tak dobře ve stínu takové tragédie. Ale je to tak. Příběh lidí, kteří se neznali a které spojil jeden výkřik.

* * *

Drahá Hannah,

skvěle rozehráno, má drahá, mistrovsky! To stipendium je super nápad! Můžeš tím pádem Winifred ubytovat v Back Bay, aniž by musela disponovat velkým majetkem. A může být tím pádem klidně Australanka.

A ještě jsi do příběhu obsadila mě! S jižanským přízvukem a vlastním stipendiem! Jsem nadšený! Ještě jsi tedy mohla dodat, že Leo je urostlý a ne-skutečně atraktivní, ale to je nejspíš samozřejmé. A nejen to, také jsi díky informaci, že byl pachatel přítomen v budově ve chvíli, kdy si Freddie dávala kávu ve studovně map, otevřela čtvrtou možnost.

Pokud jde o tvou první otázku, ano, myslím si, že Bates Hall bude další den otevřená. Dle všeho se vražda neodehrála tam, ale v některé z přilehlých místností nebo hal. Výběr je velký, přikládám pár návrhů.

U některých z nich bude nutné zvážit hlasitost výkřiku. Pokud byl dostatečně silný, aby byl slyšet do Bates Hall, muselo k činu dojít v některé ze sousedních místností. Dost by mě zajímalo, jak vysvětlíš, proč se při pátrání nic nenašlo.

Zaskočil jsem do knihovny, jestli nenarazím na něco užitečného. Mají tam sice ventilátory, jimiž by mohl dovnitř dolehnut zvuk i z nějaké vzdálenější

místnosti, ale v tom případě budeš potřebovat stavební nebo servisní plány budovy. Trochu se bojím zeptat, aby to nevypadalo, že mám něco za lubem, ale pokud to bude jen trochu možné, zkusím něco vyzjistit.

A teď k tomu, cos psala v mailu... Proboha, Hannah, jsem ti tak zavázaný. Vůbec jsem nečekal, že pošleš můj rukopis svému nakladateli. Trochu se stydím při představě, že si třeba myslíš, že mi šlo jen o tohle. Ujišťuju tě, že ne. I když jsem příliš hrdý na to, abych tvou nabídku přijal, zároveň jsem až příliš zoufalý, abych ji dokázal odmítnout.

Proto v příloze posílám rukopis spolu s posledním zbytkem své důstojnosti. Prosím, pokud zjistíš, že je strašný, a nepošleš ho dál, neříkej mi o tom. Nebudu se tě na něj ptát, protože bych si přál, aby naše přátelství přežilo i nedostatek mého talentu. Neformuloval jsem to zrovna nejlíp... což asi nedělá mému rukopisu moc dobrou reklamu, ale jsem ti vážně vděčný a dojala mě, že mi chceš pomoci.

Každopádně se moc těším na další kapitolu. Uvidíme, jestli se mi poštěstí a najdu nějaké příhodné místo, kam bychom umístili tvoje románové tělo.

Jak jinak než s velkými díky a obdivem
Leo

KAPITOLA 3

Všimnu si Kaina, který už sedí v Newsfeed Café v Johnsonově budově, kde jsme se měli setkat, a zamávám mu. Když mě uvidí, usměje se a já si opět uvědomím, jak moc je pohledný... Zrovna si kupuje kávu a zuřivě na mě kyne, jestli chci také. Přikývnu. Když k němu dojdu, podá mi macchiato.

„Bez cukru, že ano?“

Udělalo na mě dojem, že si to pamatuje.

Najdeme si stůl, usrkáváme kávu a čekáme na Marigold a Whita. A logicky mluvíme o těle, které předešlého večera našli.

„Kde si myslíš, že ji objevili?“ zeptám se. „Neznám knihovnu až tak dobře. Chodím do ní teprve pár dní.“

„Na to právě nemůžu přijít,“ řekne. „Slyšeli jsme křik, takže to musela být některá z místností kolem Bates Hall... ale ty prohledali.“

„Pokud to nebylo tak, že ten křik s tím tělem vůbec nesouvisel.“

Zachmuří se. „To je pravda. Ten křik mohl být to, čemu spisovatelé detektivek říkají falešná stopa.“

Usměju se. „Jasně, souhra okolností.“

„Ve skutečnosti se to děje, i když v ději to není zrovna dobrý postup.“ Kain vstane a omluví se, protože si všiml novin ponechaných na vedlejším stolku. Zase si ke mně sedá a *Boston Globe* drží tak, abych na list viděla i já. Událost s mrtvým tělem v knihovně zabírá celou přední stranu. Skláníme se nad novinami, tiskneme se k sobě rameny, usrkáváme kávu a čteme.

Dozvíme se z nich, že tělo našli v galerii Chavannes, kde připravovali na další den nějakou akci. Žena se jmenovala Caroline Palfreyová. Australance jako já to jméno samozřejmě nic neříká, ale Kain zamumlá: „Bráhmanka.“

„Myslíš to kravské plemeno?“ podívám se nechápavě.

„Sociální vrstva.“ Vysvětlí mi, že Palfreyovi jsou už několikátá generace Bráhmanů – příslušníků bostonské honorace.

„Takže jsou bohatí?“

„Víc než to,“ prohlásí. „Bráhmani jsou nedílnou součástí establishmentu východního pobřeží. Je to kultura sama o sobě. V Austrálii určitě máte něco podobného – stará rodinná jména, která jsou prestižní už jen proto, že se tak prezentují.“

Pobaví mě to, protože si vzpomenu na Margaret Winslowovou ze správní rady Sinclairova stipendia, která se pyšní tím, že její rodina žije v Austrálii už šestou generací. V zemi s nejstarší žijící civilizací na světě, čítající nějakých šedesát tisíc let domorodé historie, je šest generací dost slabota. A přesto se tím chlubila, básnila o nemovitosti u Wagga Wagga, kterou její praprapradědeček zabral v polovině devatenáctého století, zem vyčistil a zkulivoval. Půdu, která patřila předtím Wiradjuriům.

„To je dost dobře možné,“ odpovím, „já se však v takových kruzích nepohybuju.“

„Myslím, že právě o to v takových kruzích jde.“

„Píše se tam, co se mělo v galerii Chavannes konat?“ zeptám se a začnu sama zkoumat článek.

„Ani ne.“ Ukáže na příslušnou větu. „Našla ji uklízečka, takže galerie byla jinak asi prázdná.“

„Docela by mě zajímalo, jestli ji Marigold nebo Whit znali.“

„My o vlku...“ prohlásí Kain, protože ti dva právě vstoupili do Newsfeed. Zamává na ně.

Marigold si ho všimne, popadne Whita a odtáhne ho k nám. Oči jí září a je celá zardělá. Pohledem zavadí o noviny. „Takže jste to už viděli?“

„Ano. Znalas...“

„Ne. Ale Whit ano.“

„Zas až tak jsem ji neznal,“ brání se Whit. „Dělala pro *Rag*.“

„*Rag*?“

„To je takový místní bulvár,“ pokrčí Whit rameny. „Většinou zprávy z kultury, tu a tam nějaký článek. Když jsem byl v prváku, napsal jsem pro ně jednu věc... a tehdy jsem se seznámil s Caroline.“

„Ty taky píšeš?“ užasnu, protože se o tom předtím vůbec nemínil.

„Během bakaláře jsem vyzkoušel spoustu věcí... tohle byl jen článek o fotbale. Literaturou bych to tedy nenazýval.“

Tohle spojení, byť chatrné, činí celou tu věc o to hmatatelnější. Otočím se na Whita a dojde mi, že není zas až tak lehkomyšlný, jak se dělá. „Zaslechl jsi o tom něco?“

Pokrčí opět rameny. „Drby o bývalých partnerech. Jeden chlápek se jí nechtěl vzdát.“

„Kdo?“ vyhrkne Marigold. „Víš, jak se jmenuje? Je to student? Kde...?“

„Brdzí, Sherlocku,“ zarazí Whit vodopád otázek. „Za koho mě máš?“

„No, já jen, že...“

„Čekalas, že začnu vyslýchat lidi na vlastní pěst, abys tam pak mohla vtrhnout a provést občanské zadržení?“

Propuknu v smích. Marigold zvrátí oči v sloup.

Whit ani Marigold si kávu nedají. My s Kainem dopijeme tu svou a všichni společně se potom vydáme do knihovny. Tam ale zjistíme, že Bates Hall je stejně jako celé druhé patro zavřená. Hlídá to strážný,

postavený na úpatí schodiště. Kavárna u studovny map je plná, především lidé, které nepustili do Bates Hall. Sedí tam také novináři a jeden člověk od policie. Každopádně já i Kain jsme už kávu měli.

„To jako našli další tělo?“ Whit popojde o krok směrem ke schodům. Strážný mu zcela jednoznačně pokyne, aby pokračoval dál.

„Tak dneska máme asi smůlu,“ zaúpím.

„Chtěli jsme si přece ukázat poznámky k našim knihám,“ namítne Marigold.

S Kainem se na sebe podíváme. Jako vážně?

„Vždyť ty ani Whit nic nepíšete,“ připomenu jí.

„Inspirovali jste nás, abychom s tím taky začali,“ usměje se.

Nedá mi, než abych jí úsměv oplatila. Výraz na Whitově tváři v té chvíli však rozhodně inspirativní není.

Marigoldin úsměv je skrznastrz americký, vykouzlí ho rychle, je od ucha k uchu a sálá z něj optimismus. Úplně živě si představujete, jak se za ní v té chvíli třepotá americká vlajka, a skoro až cítíte vůni jablečného koláče. Whit se směje jinak. I Kain. Rozvážněji, tak nějak ironicky, a míň ukazuje zuby. Ale během hovoru se smějí všichni – myslím, že v tom se liší, že právě to z nich dělá Američany. Australani neumějí mluvit a smát se zároveň – tedy samozřejmě pokud zrovna nelžou. Jenže v takové chvíli bývá úsměv nucený a vypovídá o přetvářce.

„Na co myslíš?“ přeměří si mě zvědavě Kain.

Řeknu mu to.

„Páni! To je fakt zvláštní!“ Marigold si není jistá, jestli by se neměla urazit.

„Omlouvám se – přemýšlím jako spisovatelka.“

„To je vážně zajímavé.“ Kain lehce vychýlí hlavu a zadívá se na mě. Oplatím mu úsměvem. „A jak bys pak poznala, kdy Američané lžou?“

„To nevím. Třeba to ani neumějí.“

Zaměstnanec ostrahy se na nás škaredí. Už od pohledu se tu jen tak poflakujeme a dost možná také slyšel, o čem se bavíme. Všichni naráz se na něj usmějeme.

„Mohli bychom jít přes náměstí a dát si někde burger,“ navrhone Whit. „A Freddie bychom mohli naučit pořádně se smát, pro případ, že by chtěla někdy pracovat v McDonaldu.“

„Jsem spisovatelka,“ prohlásím, „čili se to může dost dobře stát.“

Podnik Boston Burger Company na Boylston Street je v tuhle denní dobu dost poklidné místo. Otevřeli před pár minutami a ještě nezačala obědová špička. Požádáme o stůl a objednáme si cibulové kroužky a nachos.

Marigold vyzvídá, jak jsem na tom se slečnou Freud. „Máš pro ni nachystaný nějaký milostný život? Někoho pořádně sexy! Nepůjde hned tak s nějakým nýmandem... Musí mít před sebou budoucnost a k tomu balík akcií.“

„Jako vážně?“ Udiví mě, že někdo tak potetovaný a s takovou spoustou piercingů jako Marigold je takhle tradiční, nemluvě o finančních nárocích.

Pokrčí rameny. „Čeho si srdce žádá...“

Vrhnou pohled na Whita a Kaina. Ani jeden to nechce nijak komentovat.

Po lehkém nátlaku ze strany Marigold jim povím o románu, který jsem začala psát. Obvykle v této fázi psaní o práci nevyprávím, ale vzhledem k tomu, že román začíná skupinou lidí, které spojí jediný výkřik, přijde mi to fér, dost možná i nutnost. Navíc jsem vzrušená. Toužím o tom mluvit, probrat s nimi eventuality. Whit a Marigold reagují bezprostředně. Marigold překypuje nadšením, Whit ji tu a tam přeruší nějakým vtípkem, a třebaže komentují příběh, zároveň vedou i vlastní dialog. Kain je pomalejší, mnohem rozvážnější – ptá se na perspektivy, čas, dějové linky. Jeho otázky dávají té vířící mlhovině, kterou jsem vytvořila, formu. Nechápe mou tvůrčí metodu, to, že nemám žádný konkrétní plán, za jeho otázkami však není odsudek. Pokusím se mu proto vysvětlit, jak funguje můj metaforický autobus, a snažím se u toho nevypadat jako naprostý cvok.

Kain nám ukáže svůj příběh – složitý diagram, který vytvořil na svém notebooku, a vysvětlí nám dějové linky a vedlejší zápletky, které

se odvíjejí od základní teze. Na tom diagramu je něco krásného. Je to taková pavučina utkaná s cílem lapit příběh. Fascinuje mě to, a vlastně i trochu lituju, že moje vlastní práce nezačíná také nějakou jemnou pavučinkou.

Kainova kniha je příběh bezdomovce jménem Isaac Harmon, který bydlí nedaleko Bostonské veřejné knihovny. Od čistě osobního příběhu odbíhá vyprávění do vedlejších linek, je v něm sebepoznání i sociální kritika. Jeho diagram zachycuje jednotlivé linky, místa, kde se jedno vlákno střetává s druhým, vzájemně se propletou nebo se opět rozpojí. Zeptám se ho, jak ho ten příběh napadl, kde narazil na Isaaca Harmona, kolem nějž se vše točí.

„Když mi bylo patnáct, utekl jsem z domova. Skončil jsem v Bostonu a strávil tu několik krušných týdnů.“

„Tys utekl? A proč?“ divím se.

„Klasické pubertální melodrama,“ odpoví. „Vydrželo mi to dva týdny. A bylo by to ještě méně, kdybych nepotkal Isaaca. Zachránil mě před skutečným malérem a postaral se o to, abych nehladověl, než budu připravený vrátit se domů.“

„Tví rodiče museli šílet strachy.“

Rozesměje se. „No, ve skutečnosti si mysleli, že jsem odjel na prázdniny s kamarádem. Takže ani ne. Spíš se vztekali, ale nebáli se. Pokud jde o nějaká velká gesta, minulo se to účinkem. Ale aspoň jsem potkal Isaaca.“

„Jste ještě v kontaktu?“

Kainovy oči potemní. Než odpoví, chvíli se řídí vlastní radou. „Tu a tam mi zavolal. Sešli jsme se, dali si burger. Pokecali. Před pěti lety zemřel.“

„To je mi líto.“ Instinktivně vycítím, že se nejednalo o náhodnou smrt.

„Jak umřel?“ zeptá se ho Whit, jako by o nic nešlo, jako by se dožadoval informace, kde si Kain koupil boty.

„Někdo ho pobodal.“

„Sakra,“ zakleje Whit.

Kain přikývne. „Policie si myslí, že šlo o spor kvůli vchodovým dveřím nebo něco takového. Víím to jen proto, že Isaac u sebe v kapse nosil papír s mým telefonním číslem a adresou. Našli ho u něj a mysleli si, že jsme příbuzní.“

Whit kroutí hlavou. „To je drsný, člověče.“

„Takže tohle je Isaacův příběh?“ zeptám se ho opatrně, protože si nejsem jistá, jestli o tom chce mluvit. Ano, píše o tom, ale to je něco jiného. Slova zapisujete o samotě, s těmi informacemi je spojené zvláštní soukromí. Máte čas si na ně zvyknout, než si k tělu připustíte i své čtenáře.

„Řekl bych, že svým způsobem ano.“ Na kukuřičný trojúhelníček, který je pro ty účely příliš malý, si navrší pečené fazole a sýr. „Zčásti to je on, zčásti já, něco jsem si vymyslel.“

„Kouzelná formule,“ poznamenám.

Kain mě opět obdaří úsměvem. Je tak ještě přitažlivější.

„Dopadli ho někdy? Toho člověka, co zabil tvého přítele?“ Mari-gold je hrozně zvědavá.

„Ne.“

„To je smutné.“ Marigold zvažní. „Trápí tě to ještě?“

Kain chvíli přemýšlí. „Nejspíš ano. Ale ne tolik jako fakt, že umřel v zimě, sám a v bolestech.“ Založí si ruce na prsou. „Isaac byl někdy dost... razantní. Ať už ho zabil kdokoliv, musel být vyděšený, nemocný nebo naštvaný. Venku na ulici bydlí spousta vyděšených, nemocných a naštvaných lidí.“

Docela by mě zajímalo, co všechno tehdy ty dva týdny na ulici zažil. Nezeptám se ho. S takovými věcmi musí přijít sám, ne aby je z něj někdo tahal.

„I v posteli spí každý večer spousta vyděšených, nemocných a naštvaných lidí,“ podotkne Whit.

Kain ho zpraží pohledem. Whit se zarazí. „Promiň, člověče, nechtěl jsem...“

„Ne, v pohodě.“ Něco natuká do notebooku. „To je dobrá věta. Nebude vadit, když ji použiju.“

Rozesměju se.

Kain na mě namíří přes obrazovku prst. „Hele, netvař se, že to taky neděláš. Já jsem se aspoň zeptal.“

Marigold opře lokty o stůl a ruce si založí pod bradou. „Co provedeme s tou Caroline Palfreyovou?“

„Co myslíš tím *provedeme*?“ dožaduje se vysvětlení Whit.

„Přece se nemůžeme tvářit, že se to nestalo, a pokračovat, jako by se nechumelilo. Pár metrů od místa, kde jsme seděli, někoho zabili. To leccos mění.“

Whit opatrně vytáhne cibulový kroužek ze stojánku, teď již upatlaného od medu, barbecue omáčky a sýra. „Jestli nás něco přinutí odhalit naši tajnou identitu superhrdinských mstitelů, tak právě tohle.“

„V Bates Hall byla ten den spousta lidí, Marigold,“ pronese o poznání smířlivěji Kain.

„Mně jen nepřijde správné nic nedělat. Slyšeli jsme ji umírat.“ Zdá se, že její zájem je upřímný.

„Netuším, co přesně bychom mohli udělat,“ přizná Kain.

„A co když nikdy nepřijdou na to, kdo Caroline zabil?“ Marigold se zajímá. „Slyšeli jsme její křik. Křik má obvykle přivolat pomoc, a my ji slyšeli.“

* * *

Drahá Hannah,

pěkně se to čte. Mám pocit, že je znám už dost dobře na to, abych byl zvědavý na jejich vlastní příběhy. Myslím, že to máš dobře vybalancované. Na všech je poznat, že ukrývají mnohem víc, než co dávají najevo. A opět se mi moc líbí poslední věta. Nahání strach – zvlášť pokud jsi sama někdy slyšela někoho křičet.

Trochu ke slovní zásobě. V Americe se neříká „bydlet na ulici“. Nejspíš to z kontextu pochopíme, ale v rozhovoru amerických postav to působí dost

nezvykle. Každopádně to je hezká fráze a nezní tak poráženecky jako bezdomovec, taky je o něco míň definitivní.

Co se týče otázky, zda se vzdálenost mezi Harvardem a Bostonskou veřejnou knihovnou dá ujít pěšky – pokud jsi německý horal, pak ano. Kdokoliv jiný by jel taxíkem, Uberem nebo autobusem. Autobusy mají číslo 57 nebo 86. Metro (podzemka) by bylo zelená linka směr Park Street, stanice je naproti knihovně na křižovatce Boylston a Dartmouth Street, na Park Street pak přestoupíš na červenou linku směr Harvard Square. Nejspíš to líčím moc do detailu, ale je lepší napsat víc než míň.

Znamená to, že Copley Square bude ústředním místem veškerého dění v románu? Líbí se mi, jak jsi je vzala do podniku Burger Company na Boylston Street, i když sis klidně mohla vybrat z celé řady dalších restaurací. Připojil jsem seznam dalších hospod, které nejsou moc drahé. Měla bys asi taky vědět, že na náměstí stojí dva kostely – Trinity a Old South Church. Zádušní mše za Caroline by se mohla konat nejspíš v obou. Posílám také několik fotografií. Napiš, jestli nebudeš potřebovat fotky i zevnitř.

S ohledem na roční dobu, kdy se román odehrává, by se tvoje čtveřice mohla klidně scházet u fontány na Copley Square s obědem v krabíčce. Mimo to se tam nachází hotel Fairmont, ale tam by to bylo na normální oběd moc drahé.

Docela mě zajímá, kam se bude teď příběh odvíjet. Neexistuje v podstatě žádný důvod, proč by měli být zapojeni do vyšetřování. Když jsem se dočetl, že Caroline Palfreyová dělala v novinách, chvíli jsem si myslel, že ji bude znát Kain nebo že s ním Caroline dělala rozhovor, ale tímhle směrem ses nevydala... nebo že by? Promiň, nechci nějak předjímat, jak to bude s příběhem dál. Ber to jako kompliment, že mě to tak zajímá.

Už víš, kdy bys mohla přijet do USA? Ne že by mi nějak vadilo dělat ti tady v Bostonu spojku – jsem rád a baví mě to, ale kdyby mě někdo viděl se slavnou autorkou, hodně by mi to pomohlo s mou vlastní reputací.

Teď něco o mně: Spolužačka ze školy chodí hrát tenis s agentkou Alexandrou Gainsboroughovou. Diane nás oba pozvala na oběd s tím, že při takové společenské příležitosti, tváří v tvář, snad dokážu slečnu Gainsboroughovou zaujmout natolik, aby se na knihu koukla. Musím přiznat, že jsem z toho

docela nervózní. Ta nebohá žena už má dost možná plné zuby toho, jak ji zoufalí autoři v jednom kuse obtěžují u jídla. Jenže jak něco takového udělat s dodatečnou dávkou sociální inteligence a taktu, když ve skutečnosti nechci nic jiného než škemrat, aby dala mé knize šanci? Neboj, to neudělám... pokud teda nebudu muset. Rozhodně mi ale drž palce.

S jistou obezřetností

Leo

KAPITOLA 4

Celé tři dny jsem strávila zamčená v bytě se svou múzou. Za celou dobu jsem se viděla jen s jediným člověkem, a to Leem. I jeho zaskočil kalný pohled, se kterým jsem ho přivítala.

„Píšeš?“ Zkoumá mě od hlavy po paty. Holt vypadám, jak vypadám.

„Jojo. Nezaskočíš na drink?“

„To je jen ze zdvořilosti?“

„No jo,“ přiznám.

Usměje se. „Tak to zkusím později.“

Uvolním se. „Díky, Leo. Promiň – je to už podruhé, co jsem tě odmítla...“

„Neřeš to, Freddie.“ Sundá si brýle a zamžourá do bytu za mými zády. „Ani bych se neodvážil přiblížit ke dveřím. Aby ti třeba neutekla múza.“

„Zpřerážela jsem jí nohy... takže nikam nemůže.“

Zaráží se, trochu ho to vylekalo.

Zazubím se na něj. „Legrace. Uplatila jsem ji miñonkama.“

Zavrtí hlavou. „Vy Australani jste fakt drsný.“

„Blbost. Jsme přátelský alkoholici, co rádi grilujou a mluví sprostě.“

Už ale odchází. „Tak přeju tvý múze hodně štěstí.“

To bylo před dvěma dny. Příběh přichází ve vlnách, nápady se řinou na stránky rychleji, než je dokážu zapisovat. Ještě pořád jsem nevymyslela skutečná jména pro Hezouna, Hrdinskou bradu ani slečnu Freud, ale na tom stejně nesejde. Možná to je proto, že je zatím nechci oddělit od jejich prvotní inspirace, přijít o hybnou sílu spojenou s objevováním, o nadšení z nového přátelství, z něž se dle všeho můj příběh rodí. Je to hrozně zvláštní příběh – nepodobá se ničemu, co jsem kdy napsala. Knihovna nabude vlastního vědomí: je ostražitá, trpělivá, ale také nebezpečná. Křik se stane motivem, ozvěnou tichého volání postav po přátelství, vztazích, volání o pomoc.

V samém středu stojí příběh slečny Freud, který má inkoustem vepsaný do paží. Je upřímná, energická a taky trochu romantická. Věří ve spravedlnost a oddanost a pohybuje se po světě se skoro až dětskou nevinností. Něco v ní však chce zároveň varovat lidi, aby se drželi zpátky, snaží se maskovat svou přirozenou vřelost pouliční divokostí. Chvilí přemýšlím o tom, proč se tak bojí cizích lidí: problematické dětství, nedostatek stability, dost možná má za sebou nějakou tragédii. Třeba je to jen otázka vkusu. Marigold se tetování a piercing asi prostě líbí, u slečny Freud to však bude muset být komplikovanější.

Hrdinská brada je pohodář, skoro jako by byl Australan. Jedná se o pasivní odpor, ale účinný. Mladý muž, který se snaží rodiče přesvědčit o tom, že nenaplnuje jejich ambice. Jeho pobláznění do slečny Freud dost možná souvisí se stejnou touhou bořit něčí očekávání.

Ačkoliv se příběh točí kolem slečny Freud, hlavním hrdinou je Hezoun. Jsem dostatečně sebekritická, abych si uvědomovala, s jakým nadšením ho popisuju. Musím se sama sobě smát, ale Hezoun mě prostě přitahuje.

Pořád myslím na ty týdny, které Kain strávil na ulici. Zajímalo by mě, jestli za rozhodnutím odejít z domova bylo víc než jen pubertální

rozmar. Kain se nezdá jako člověk, který by dělal bezdůvodně velká gesta, ale znám ho jen pár dní a možná se změnil, dospěl.

Sjedu v počítači až na konec všech stránek, které jsem za posledních několik dní napsala – je to docela divočina. Jen jestli ten autobus nejede až moc rychle, jestli se nevymknul kontrole. Je mi trochu líto, že tam není žádná postava, která by představovala mě samotnou. Cítím se tak trochu odsunutá na vedlejší kolej, byť to rozhodnutí, to vytěsnění, jsem samozřejmě udělala já sama.

Zazvoní mi telefon. Několik nekonečných vteřin se ho snažím vydolovat zpod hromady knih a talířů, na kterých ležel kdysi toast. Tak tak, že ho stihnu zvednout, než se přepne na hlasovou schránku.

Je to Kain. „Co bys řekla pauze?“

Váhám. Ne že bych si nechtěla odpočinout, ale spíš že nejsem oblečená. „Jako hned teď?“

„Sakra! Já tě vyrušil uprostřed něčeho důležitého? Tak to se vážně omlouvám...“

Přiznám barvu, protože v téhle chvíli fakt nejsem schopná vymyslet nic jiného než pravdu. „Jsem ještě v pyžamu... ani jsem se nevysprchovala.“

Pobaví ho to. „Kolik času potřebuješ?“

„Aspoň hodinu... Musím se dát do kupy.“

„Fajn, dělej, co potřebuješ. Sejdeme se v jednu na Copley Plaza.“

Podívám se na hodinky. Mám hodinu a půl. „Za výsledek neručím.“

„Nebudu mít vysoká očekávání,“ odpoví. V jeho hlase cítím smích, úplně živě ho vidím. „Co kdybych na tebe počkal u fontány?“

Zamířím do koupelny. Asi už mi leze na mozek být pořád zavřená mezi čtyřmi stěnami, a to víc, než jsem si uvědomovala, protože se vážně těším, že vypadnu ven a uvidím se s Kainem. Hluboko uvnitř vím, že tu jde o Kaina, ale člověk by si měl zachovat důstojnost, i když mluvím sám k sobě. Tři dny na zbláznění bohatě stačí, nejspíš si vážně potřebuju s někým promluvit, ujistit se, že se kniha neubírá nějakým nepřijatelným směrem. Navíc mi dochází jídlo – čili to je šance, jak doplnit zásoby.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Žena v knihovně.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.